

**ΕΝΩΠΙΟΝ ΠΑΝΤΟΣ ΑΡΜΟΔΙΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΑΡΧΗΣ**

ΕΞΩΔΙΚΗ ΔΗΛΩΣΗ - ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ-ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

1.Του σωματείου με την επωνυμία «**1^{ος}Κυνηγετικός Σύλλογος Αιγάλεω**», με έδρα το Αιγάλεω Αττικής, επί της οδού Θηβών, αρ. 475, όπως νόμιμα εκπροσωπείται δια του προέδρου του, σύμφωνα με το άρθρο 17 παρ. 3 του καταστατικού του.

2.Του σωματείου με την επωνυμία «**1^{ος}Κυνηγετικός Σύλλογος Πάτρας**», με έδρα την Πάτρα Αχαΐας, επί της οδού Πατρέως, αρ. 55-61, όπως νόμιμα εκπροσωπείται δια του προέδρου του, σύμφωνα με το άρθρο 17 παρ. 3 του καταστατικού του.

3.Του σωματείου με την επωνυμία «**Κυνηγετικός Σύλλογος Ναυπλίου**», με έδρα το Ναύπλιο Αργολίδας, επί της οδού Ηρακλέους, αρ. 6, όπως νόμιμα εκπροσωπείται δια του προέδρου του, σύμφωνα με το άρθρο 17 παρ. 3 του καταστατικού του.

4. Του σωματείου με την επωνυμία «**Κυνηγετικός Σύλλογος Μολάων**», με έδρα τους Μολάους Λακωνίας, όπως νόμιμα εκπροσωπείται δια του προέδρου του, σύμφωνα με το άρθρο 17 παρ. 3 του καταστατικού του.

5.Του σωματείου με την επωνυμία «**Κυνηγετικός Σύλλογος Βορείου Λακεδαιμόνου**», με έδρα το Καστόρειο Λακωνίας, όπως νόμιμα εκπροσωπείται δια του προέδρου του, σύμφωνα με το άρθρο 17 παρ. 3 του καταστατικού του.

6.Του σωματείου με την επωνυμία «**Κυνηγετικός Σύλλογος Σπάρτης**», με έδρα τη Σπάρτη Λακωνίας, επί της οδού Χείλωνος, αρ. 10, όπως νόμιμα εκπροσωπείται δια του προέδρου του, σύμφωνα με το άρθρο 17 παρ. 3 του καταστατικού του.

7.Του σωματείου με την επωνυμία «**Κυνηγετικός Σύλλογος Γυθείου**», με έδρα το Γύθειο Λακωνίας, επί της οδού Αρχαίου Θεάτρου, αρ. 3, όπως νόμιμα εκπροσωπείται δια του προέδρου του, σύμφωνα με το άρθρο 17 παρ. 3 του καταστατικού του.

8.Του σωματείου με την επωνυμία «**Κυνηγετικός Σύλλογος Αλιβερίου και Περιχώρων**», με έδρα το Αλιβέρι Ευβοίας, όπως νόμιμα εκπροσωπείται δια του προέδρου του, σύμφωνα με το άρθρο 17 παρ. 3 του καταστατικού του.

ΠΡΟΣ

1.Τον **κ. Υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων**, με έδρα την Αθήνα, επί της οδού Αχαρνών, αρ. 2.

2. Τον **κ. Υπουργό Εσωτερικών**, με έδρα την Αθήνα, επί της οδού Σταδίου, αρ. 27.

3. Τον **κ. Υπουργό Περιβάλλοντος και Ενέργειας**, με έδρα την Αθήνα, επί της Λεωφόρου Μεσογείων, αρ. 119.

4. Τον **κ. Υπουργό Ψηφιακής Διακυβέρνησης**, με έδρα την Καλλιθέα Αττικής, επί της οδού Φραγκούδη, αρ. 11.

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ

ΠΡΟΣ

1. Τον **κ. Πρόεδρο** του πολιτικού κόμματος με την επωνυμία «**ΣΥ.ΡΙΖ.Α. – ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ**», με έδρα την Αθήνα, επί της πλατείας Ελευθερίας, αρ. 1.

2. Τον **κ. Πρόεδρο** του πολιτικού κόμματος με την επωνυμία «**ΚΙΝ.ΑΛ. – ΠΑ.ΣΟ.Κ.**», με έδρα την Αθήνα, επί της οδού Χαριλάου Τρικούπη, αρ. 50.

3. Τον **κ. Γενικό Γραμματέα** του πολιτικού κόμματος με την επωνυμία «**Κ.Κ.Ε.**», με έδρα τον Περιεσό Αττικής, επί της οδού Ηρακλείου, αρ. 145.

4. Τον **κ. Πρόεδρο** του πολιτικού κόμματος με την επωνυμία «**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΥΣΗ**», με έδρα την Αθήνα, επί της οδού Ιπποκράτους, αρ. 10 – 12.

5. Τον **κ. Γραμματέα** του πολιτικού κόμματος με την επωνυμία «**Μ.Ε.Ρ.Α. 25**», με έδρα την Αθήνα, επί της οδού Μαυρομματαίων, αρ. 15.

_____*_*_____
**

Ως γνωστόν ο νόμος 4830/2021 (Φ.Ε.Κ. 169/Α/18-09-2021) που ψήφισε η Ελληνική Βουλή, θεσπίζει ένα νέο πλαίσιο για την ευζωία των ζώων συντροφιάς, στο οποίο σύσσωμη η κυνηγετική κοινότητα και η πλειοψηφία των νοημόνων πολιτών έχει σοβαρές ενστάσεις και αντιρρήσεις σε συγκεκριμένες

διατάξεις που αφορούν στους κυνηγετικούς σκύλους και εν γένει στα ζώα συντροφιάς.

Αρχικά, έχουμε εκφράσει επανειλημμένα την πλήρη αντίθεσή μας με την υποχρεωτική και καθολική στείρωση των κυνηγετικών σκύλων, η οποία δε θα επιφέρει καμία λύση στο μείζον και χρόνιο πρόβλημα του πολύ μεγάλου αριθμού αδέσποτων ζώων, την ίδια στιγμή μάλιστα που δεν υπάρχει καμία απολύτως μέριμνα για την αλματώδη και ανεξέλεγκτη αύξηση του πληθυσμού των αγριόχοιρων, των λύκων και των αλεπούδων, όπου εξαιτίας της κλιματικής κρίσης και των πυρκαγιών, αναζητούν πλέον τροφή σε κατοικημένες περιοχές και εμφανίζουν μεγάλη επιθετικότητα. Σημειωτέον ότι σύμφωνα με το άρθρο 1077 ΑΚ και τα συγκεκριμένα ζώα θεωρούνται αδέσποτα και ναι μεν ο Ν.4830/2021 δίνει τη δυνατότητα στον κάτοχο του ζώου, ως εναλλακτική επιλογή της μη στείρωσης, την αποστολή δείγματος γενετικού υλικού (DNA) του ζώου συντροφιάς στο Εργαστήριο Φύλαξης και Ανάλυσης Γενετικού Υλικού Ζώων Συντροφιάς (Ε.Φ.Α.-Γ.Υ.Ζ.Σ.), με την πληρωμή ωστόσο από τον εκάστοτε ιδιοκτήτη σημαντικού παραβόλου, αξίας 150€ για κάθε ζώο και τα έξοδα μεταφοράς του δείγματος, ενώ συγχρόνως δεν προβλέπεται η εξαίρεση των υπερήλικων σκύλων από την αποστολή δείγματος γενετικού υλικού. Καθίσταται σαφές λοιπόν πως οι κυνηγοί, οι οποίοι κατέχουν δύο και τρεις σκύλους κατά μέσο όρο, θα επιβαρυνθούν με ένα σημαντικό χρηματικό ποσό, το οποίο είναι δυσβάσταχτο την περίοδο της εκτεταμένης ακρίβειας, της ενεργειακής κρίσης, της πανδημίας και γενικότερα σε αυτό το κλίμα οικονομικής ανασφάλειας.

Δυστυχώς, διαπιστώνουμε ξανά την άδικη μεταχείριση της πολιτείας απέναντι στην κυνηγετική κοινότητα, η οποία αριθμεί πλέον των 200.000 μελών, με την οικονομική επί της ουσίας αφαίμαξή της αλλά και την ηθική υποβάθμισή της ως συνομιλητή με τον κ. Υπουργό Περιβάλλοντος και Ενέργειας. Δηλαδή, ακολουθείται μία καθαρά εισπρακτική πολιτική και τακτική και όχι δήθεν αναζητείται λύση στο πρόβλημα των αδέσποτων ζώων. Εξάλλου, υφίσταται ήδη νομοθετικό πλαίσιο για τον περιορισμό των αδέσποτων ζώων και δεν υπήρχε κανένας λόγος για την έκδοση του ανωτέρω νόμου, που εισάγει νέες ρυθμίσεις, παρά τις ήδη προβλεπόμενες.

Δευτερευόντως, υπάρχουν σοβαρές ενστάσεις σχετικά με την αναπαραγωγή των κυνηγετικών σκύλων από τον ιδιώτη ιδιοκτήτη τους, καθώς θεωρούμε ιδιαίτερα περιοριστική τη δυνατότητα που δίνει ο νόμος στους κυνηγούς, για μία (1) μόνο γέννα, στο σύνολο της ζωής ενός σκύλου, οι οποίοι δεν είναι επαγγελματίες ή ερασιτέχνες εκτροφείς. Ας μη λησμονείται το γεγονός ότι ο Ν.4830/2021 αναγνωρίζει ορθώς πλέον ότι ο κυνηγετικός σκύλος είναι «σκύλος εργασίας» και όχι απλώς δεσποζόμενο ζώο συντροφιάς. Να επισημάνουμε ότι ο κυνηγετικός σκύλος είναι ζώο πρωτίστως εργασίας και φέρει επιπλέον ιδιότητες ενός σκύλου συντροφιάς, πρόκειται λοιπόν για εξειδικευμένους σκύλους ιδιαίτερων προσόντων και ικανοτήτων. Συνεπώς, η αύξηση του αριθμού αυτού τουλάχιστον σε δύο (2) γέννες στο σύνολο της ζωής ενός σκύλου, είναι πολύ πιο δίκαιη και ρεαλιστική και θα ικανοποιήσει χιλιάδες κυνηγούς, ενώ παράλληλα δε θα υπονομεύεται η ευζωία των δεσποζόμενων σκύλων. Σημειωτέον ότι πρέπει να προστατευθεί η αναπαραγωγή καθαρόαιμων

φυλών, οι οποίες επί σειρά ετών υπάρχουν και διαιωνίζονται, όπως οι ιχνηλάτες και οι ποιμενικοί αλλά και γενικά οι καθαρόαιμοι κυνηγετικοί σκύλοι. Επιπλέον, θα πρέπει να τονισθεί ότι για ορισμένες φυλές κυνηγετικών σκύλων (ηπειρωτικές φυλές και «σπάνιελς») επιβάλλεται η αφαίρεση τμήματος της ουράς τους από κτηνίατρο για την ευζωία τους, διότι η ουρά κατά την εργασία τους προκαλεί, με την κίνησή της, σωματικές βλάβες. Συνεπώς, η απαγόρευση αφαίρεσης τμήματος της ουράς έρχεται σε αντίθεση με την ιδιότητά τους ως «σκύλοι εργασίας» και με την ευζωία τους, την οποία δήθεν προστατεύει ο παρών νόμος.

Δυστυχώς, στο όνομα της ευζωίας και της εξάλειψης του προβλήματος των αδέσποτων ζώων ψηφίσθηκε ο Ν. 4830/2021 με επεκτατικές ρυθμίσεις και προς άλλα ζητήματα, ο οποίος ωστόσο δεν υπηρετεί τα ανωτέρω, αλλά ικανοποιεί δήθεν φιλοζωικά αιτήματα συγκεκριμένων ομάδων και φυσικά εισπρακτικούς σκοπούς.

Η διάταξη του άρθρου 9 παρ. 7 του Ν.4830/2021, η οποία επιβάλλει ως ποινή στον κυνηγό για τη μη σήμανση του σκύλου ή τη μη στείρωσή του ή τη μη καταχώρισή του στο Εθνικό Μητρώο Ζώων Συντροφιάς (Ε.Μ.Ζ.Σ.) ή τη μη αποστολή δείγματος DNA στο Ε.Φ.Α.-Γ.Υ.Ζ.Σ., την αφαίρεση για δύο (2) έτη της άδειας θήρας είναι μια ευθέως άδικη, αντισυνταγματική, αδικαιολόγητη και «ρατσιστική» ρύθμιση, διότι στην κυνηγετική κοινότητα θα επιβάλλεται μία επιπλέον παρεπόμενη ποινή, γεγονός κατάφορα παράνομο και αντισυνταγματικό, αφού διακρίνει τους κατόχους ζώων σε απλούς πολίτες και σε κυνηγούς. Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν ότι η πολυπληθέστερη ομάδα κατόχων

σκύλων στη χώρα μας, όχι μόνο δεν τυγχάνει της αντιμετώπισης που θα έπρεπε, καθώς το Σ.τ.Ε. έχει αναγνωρίσει τους κυνηγούς ως προστάτες και συνδιαχειριστές της χλωρίδας και της πανίδας και τη θήρα ως διαχειριστικό μέτρο για την αντιμετώπιση ασθενειών, αλλά αντιθέτως θεσπίζεται η ανωτέρω παράνομη παρεπόμενη διοικητική ποινή, η οποία αντιβαίνει στην αρχή της ισότητας και της αναλογικότητας.

Η αρχή της ισότητας, την οποία καθιερώνει το άρθρο 4§1 του Συντάγματος, αποτελεί νομικό κανόνα, ο οποίος επιβάλλει την ομοιόμορφη μεταχείριση των προσώπων που τελούν κάτω από τις ίδιες συνθήκες και ο οποίος δεσμεύει άπαντα τα συντεταγμένα όργανα της Πολιτείας (ΣτΕ 2717/1988, ΣτΕ 157/1989 και Ολομ. Α.Π. 3/1997, 7/1993, 12/1992, 6/1992 κ.λπ.). Η παραβίαση της αρχής αυτής, ελέγχεται από τα Δικαστήρια, μέσα στον κύκλο της δικαιοδοσίας τους, ώστε να διασφαλίζεται η πραγμάτωση του κράτους δικαίου και η με ίσους όρους ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας του καθενός (άρθρο 5 του Συντάγματος). Κατά τον έλεγχο ο οποίος είναι έλεγχος ορίων και όχι των κατ' αρχήν επιλογών ή του ουσιαστικού περιεχομένου των νομικών κανόνων, γίνεται αποδεκτό ότι ο κοινός νομοθέτης και η διοίκηση μπορεί βεβαίως να ρυθμίσει με ενιαίο διαφορετικό τρόπο τις ποικίλες πραγματικές ή προσωπικές καταστάσεις και σχέσεις, λαμβάνοντας υπ' όψιν τις υφιστάμενες κοινωνικές, οικονομικές, επαγγελματικές ή άλλες συνθήκες, οι οποίες συνδέονται με κάθε μία από τις καταστάσεις ή σχέσεις αυτές και οι οποίες περαιτέρω, στηρίζονται σε γενικά και αντικειμενικά κριτήρια που τελούν σε συνάφεια με το αντικείμενο της κατά περίπτωση & ad hoc ρύθμισης.

Η επιλογή όμως των διαφόρων τρόπων ρύθμισης, πρέπει να κινείται μέσα στα όρια που διαγράφονται από την αρχή της ισότητας και τα οποία αποκλείουν τόσο την προδήλως άνιση μεταχείριση, είτε με την μορφή της εισαγωγής ενός καθαρά χαριστικού μέτρου ή ενός προνομίου που δεν συνδέεται με αξιολογικά κριτήρια, είτε με την μορφή της επιβολής μίας αδικαιολόγητης επιβάρυνσης ή της αφαίρεσης δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται ή παρέχονται από προϋφιστάμενο ή συγχρόνως τιθέμενο γενικότερο κανόνα, όσο και την αυθαίρετη εξομοίωση διαφορετικών καταστάσεων ή την ενιαία μεταχείριση προσώπων που βρίσκονται κάτω από διαφορετικές συνθήκες, με βάση όλως τυπικά ή συμπτωματικά ή άσχετα κριτήρια μεταξύ τους. Επιπλέον, η συνταγματική αρχή της ισότητας στις ειδικότερες εκφάνσεις της, επιβάλλει την ομοειδή μεταχείριση ομοειδών περιπτώσεων. Η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου ρητώς αναγνωρισμένη από το Ελληνικό Σύνταγμα, επιβάλλει την πραγμάτωση της ισότητας, καθώς δεν προστατεύει απλώς τυπικά το δικαίωμα στην ισότιμη μεταχείριση, αλλά επιβάλλει δεσμευτικά και τη δημιουργία συνθηκών που θα προάγουν την ισότητα ευκαιριών για κάθε Έλληνα πολίτη.

Σημειώνεται επίσης πως η αρχή της αναλογικότητας, απορρέει από την έννοια και τους θεσμούς του κράτους δικαίου, καθιερώνεται ήδη ρητώς από το Σύνταγμα (άρθρο 25 παρ. 1) και συγκαταλέγεται κατά την πάγια νομολογία των Ευρωπαϊκών Δικαστηρίων, μεταξύ των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου. Σύμφωνα με την αρχή αυτή, οι επιβαλλόμενες από τον κοινό νομοθέτη και τη διοίκηση ποινές, πρέπει να είναι μόνον οι αναγκαίες και να συνάπτονται προς τον υπό του νόμου επιδιωκόμενο σκοπό. Ένα μέτρο που προβλέπεται από τη

διάταξη νόμου τότε μόνον αντίκειται στην αρχή της αναλογικότητας, όταν από το είδος του ή τη φύση του είναι προδήλως ακατάλληλο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού ή όταν οι δυσμενείς συνέπειες του μέτρου τελούν σε προφανή δυσαναλογία ή υπερακοντίζουν τον επιδιωκόμενο σκοπό.

Ακολουθώς, με το άρθρο 25 παρ.1 εδ. 4 του Συντάγματος, όπως αυτό ισχύει, τίθεται ο κανόνας, ότι οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν να επιβληθούν στα ατομικά δικαιώματα «πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού, και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας». Κατά την αρχή αυτή, η οποία ως γενική αρχή του δικαίου ίσχυε και προ της ρητής αποτυπώσεώς της στο Σύνταγμα κατά την προαναφερθείσα αναθεώρησή του, οι νομίμως επιβαλλόμενες ποινές και οι εκάστοτε περιορισμοί των ατομικών δικαιωμάτων πρέπει να πληρούν τα ακόλουθα τρία κριτήρια, πρέπει δηλαδή να είναι: α) κατάλληλοι, ήτοι πρόσφοροι για την πραγμάτωση του επιδιωκόμενου σκοπού, β) αναγκαίοι, ήτοι να συνιστούν μέτρο το οποίο, σε σχέση με άλλα δυνάμενα να ληφθούν μέτρα, επάγεται τον ελάχιστο δυνατό περιορισμό για τον ιδιώτη ή το κοινό, και τέλος γ) εν στενή έννοια αναλογικοί, να τελούν δηλαδή σε εύλογη σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, ώστε η αναμενόμενη ωφέλεια να μην υπολείπεται της βλάβης που προκαλούν (Ολ. ΑΠ 43/2005). Σύμφωνα λοιπόν με τη συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας, οι ποινές που επιβάλλονται από το νομοθέτη, πρέπει να είναι οι μόνες αναγκαίες και να υπηρετούν το σκοπό που επιδιώκεται από το νόμο.

Επειδή η αφαίρεση για δύο (2) έτη της άδειας θήρας είναι άδικη, απαράδεκτη, ανατιολόγητη, νομικά αβάσιμη και έρχεται σε αντίθεση με το Ελληνικό Σύνταγμα και τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας.

Επειδή οι κυνηγετικοί σκύλοι, οι οποίοι ορθώς αναγνωρίζονται από το νόμο ως «σκύλοι εργασίας», θα πρέπει να αντιμετωπίζονται όπως και οι σκύλοι εργασίας του στρατού και των σωμάτων ασφαλείας.

Επειδή τα έξοδα για την αποστολή δείγματος DNA του σκύλου στο Ε.Φ.Α.-Γ.Υ.Ζ.Σ. βαρύνουν τους κατόχους και συνιστούν την οικονομική αφαίμαξη των Ελλήνων κυνηγών.

Επειδή τα προβλεπόμενα στον παρόντα νόμο πρόστιμα είναι ευθέως δυσανάλογα με αυτό που ρυθμίζουν, αλλά και η ευθύνη περισυλλογής και φύλαξης των αδέσποτων ζώων είναι ευθύνη των Ο.Τ.Α. και ζητείται η ατομική ευθύνη, όταν η κρατική μέριμνα είναι ανύπαρκτη.

Επειδή η κυνηγετική κοινότητα αριθμεί πλέον των 200.000 μελών και αποτελεί την πολυπληθέστερη ομάδα κατόχων σκύλων στη χώρα μας.

Επειδή ο σχετικός νόμος πρέπει ως προς τα σημεία που αναφέρονται στην παρούσα να μεταρρυθμιστεί.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

και με τη ρητή επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματός μας